

Despre subiectul „coronavirus”

Apariția pandemiei așa-numitului „*coronavirus*”, așa cum era de așteptat, a adus cu sine tulburare și panică la nivel mondial. Despre locul provenienței lui și dacă a fost creat în laboratoare s-au spus multe. Cunosând că toată această situație este într-adevăr un plan al puterilor antihristice pentru slujirea dictaturii mondiale ce va să vină a lui antihrist și pentru că în trecut am tras semnalul de alarmă în mod repetat în legătură cu aceste subiecte, nu ne vom preocupa aici de provocatorii acestei panici generale și de rezultatele pe care ei vor să le atingă, pentru că sunt mai clare ca lumina soarelui. Vom comenta însă pe scurt reacția, acțiunile (hotărârile) și cugetul creștinilor de astăzi, ale conducerii sau administrației Bisericii, precum și ce ar trebui să facă fiecare dintre noi, care susținem că suntem creștini.

Conducerea sau ierarhia Bisericii, respectând și urmând poruncile centrelor masonice de guvernare ale țărilor și ale statelor membre ale Uniunii Europene, s-a grăbit să impună închiderea bisericilor și interzicerea sfintelor slujbe, precum și a Sfintelor Taine. Și a făcut aceasta cu justificarea *îndreptățită* și cu adevărat *logică* (din punct de vedere rațional, omenesc – n.trad.) că trebuie să apere mulțimile de oameni vulnerabile de pericolul foarte mare datorat virusului, pentru că acesta le poate provoca chiar și moartea celor care aparțin acestor mulțimi. Paralel cu acest mod de abordare, în afara faptului că ierarhii și preoții Bisericii se dovedesc a fi ei înșiși „*ascultători*” ai poruncilor și ai decretelor conducătorilor lor (politici, care la rândul lor ascultă de hotărârile lojilor masonice) arată și „*iubirea lor*” față de aproapele, iubire care, așa cum susțin conducătorii înșiși ai Bisericii, este poruncă a lui Dumnezeu. Însă oare în final așa stau lucrurile sau ei (ierarhii) își bat joc de Dumnezeu și de oameni, ascunzând adevărul Evangheliei și conducându-i la moarte duhovnicească pe aceștia, deși au datoria să îi călăuzească spre Dumnezeu?

În fiecare zi de vineri, în slujba Acatistului Buneivestiri, la cântarea a opta a canonului în care se încadrează acest Acatist, zicem: „*Cei morți prin tine înviază, că ai născut Viața cea într-un Ipostas. Cei care mai înainte erau muți acum grăiesc bine; cei întinați se curățesc, bolile se izgonesc și mulțimea duhurilor din văzduh se biruiește, Fecioară, ceea ce ești mântuirea oamenilor.*”

Și de asemenea, la cântarea a noua zicem: „*Izbăvește-ne pe noi, Fecioară, de ispitele păcatelor și de orice pedeapsă care vine asupra oamenilor pentru mulțimea greșelilor lor, ca să cântăm ție noi, credincioșii: Bucură-te, prin care noi ne facem părtași bucuriei celei de-a pururea.*”

Iar la slujba Paraclisului Maicii Domnului mărturisim că: „*pentru păcatele mele cele multe mi se îmbolnăvește trupul și slăbește sufletul meu; la tine scap, ceea ce ești plină de daruri; nădejdea tuturor celor fără de nădejde, tu îmi ajută.*”

Așadar, mărturisim că apelăm la mijlocurile Doamnei de Dumnezeu Născătoarei și Pururea Fecioarei Maria și, prin acestea, Domnul nostru Iisus Hristos îi înviază pe morți, îi vindecă pe leproși și alungă bolile, boli de tot felul, precum și că ne izbăvește de orice ispită sau necaz, fie este vorba de năvălirea popoarelor barbare asupra noastră sau orice altă nenorocire. Cum vom dobândi însă toate acestea dacă nu le vom cere în rugăciune împreună (în grup), cu pocăință și cu credință în Domnul Vieții și Stăpânul asupra morții, precum și Maicii Lui, ci facem opusul, punându-ne speranțele noastre în oameni și în măsuri omenești care, în afara faptului că nu vor fi de ajutor, alungă și harul lui Dumnezeu de la noi?

Așadar, în loc ca ierarhii Bisericii să săvârșească cele convenite și de la sine înțelese și cele pe care le-a făcut Biserica de-a lungul timpului, adică să îi cheme pe credincioși la pocăință, la rugăciune în biserică și să dea din nou sens vieții creștinilor, adică să nu se teamă „*de cei careucid trupul și sufletul nu pot să îl ucidă, ci mai degrabă să se teamă de cei care pot și sufletul și trupul să îl arunce în iad*” (vezi **Matei 10, 28**), ierarhia se supune poruncilor noii ordini mondiale a antihristului, dovedind că noi creștinii de fapt **NU** așteptăm învierea morților și viața de veci, precum mărturisim în Simbolul de credință (Crez).

Se dovedesc pe ei înșiși a fi „*foarte mici*” pentru această funcție pe care o dețin, de a îndruma suflete omenești spre Mântuitorul Iisus Hristos. Iar la rândul nostru, noi toți tăcem *în mod asurzitor* (adică nepermis, trădător – n.trad.), supunându-ne poruncilor conducătorilor noștri, fără să existe împotrivire. Însă în final care este cauza tuturor acestora?

Cauza lor este *frica de moarte*. Creștinul adevărat nu numai că nu este teme de moarte, dar el a învățat cum să trăiască cu ea, toată viața lui duhovnicească are ca scop ca el să se pregătească pentru marea călătorie

spre Hristos și să aibă răspuns bun la înfricoșătoarea Lui Judecată. Antidotul fricii de moarte este unul: credința în Hristos și participarea noastră la Tainele Bisericii, în adevăr, adică în Ortodoxie.

Deja episcopii și clerul inferior (preoții și diaconii) ne-au dezamăgit prin împreună-mergerea lor cu panerezia ecumenismului și prin acceptarea hotărârilor sinodului tâlhăresc eretic din Creta. Ne-au dezamăgit încă o dată și prin aprobarea și aplicarea de către ei a hotărârilor centrelor masonice.

Dacă le-ar păsa cu adevărat, nu ar considera ca un pericol pentru sănătatea publică pe credincioșii foarte puțini care se adună în biserici și în mănăstiri o dată sau de două ori pe săptămână și pentru foarte puțin timp și care se roagă Domnului pentru bunăstarea țării noastre și a întregii lumii, ci ar privi ca un pericol pe milioanele de oameni care se bulucesc în supermarketuri și în piețe. Pentru hrana și sănătatea trupezăscă facem orice și chiar ne punem chiar viața în pericol în felurite moduri, iar dacă printr-un concurs de împrejurări se închideau farmaciile și pietele, ar fi fost revoluție pe străzi, așa cum s-a întâmplat în urmă cu câteva luni, când după ce s-a discutat despre salariul preoților și despre salarizare, clericii s-au revoltat și s-au ridicat împotriva tuturor. Însă pentru împreună-mergerea episcopilor cu ecumenismul și pentru trădarea lui Hristos și a credinței noastre nu se suflă nicio vorbă, dimpotrivă. Așadar, **clericii sunt uniți numai să nu își piardă salariul**. Așa și aici: toți merg împreună și spun că trebuie să facem ascultare de stat, așa precum a declarat și cel „mult” (*implicat*) în toate celelalte, mitropolitul Serafim de Pireu.

În final, însă, ce este cel mai important? Domnul Hristos Însuși ne răspunde și ne zice: „*un singur lucru trebuie.*” *Aveți nevoie de un singur lucru, nu vă străduiți pentru atâtea altele.*

Unii vor spune: dar este posibil, Doamne, să avem nevoie numai de un singur lucru? Zilnic nu avem noi oare nevoie de mâncare, de îmbrăcăminte, de relaxare, de prieteni, de rude și de atât de multe alte lucruri?

Și Domnul Hristos ne răspunde permanent prin Evanghelia Lui: *dar pentru aceasta v-am făcut lumea, ca să am grijă de voi, toate acestea sunt pentru ajutorul și sprijinul vostru, nu sunt pentru cer. Însă pentru cer este nevoie de un singur lucru. De Mine! Dacă Mă aveți pe Mine, îi aveți pe toți și pe toate, în cel mai bun sens al lor.* Și iată de ce:

- a) știința fără Hristos îl întunecă pe om, cu Hristos îl luminează;
- b) munca fără Hristos devine stres, cu Hristos este binecuvântare;
- c) prietenia fără Hristos este interes, cu Hristos este jertfă;
- d) trupul nostru fără Hristos este țărână, cu Hristos este biserica Lui;
- e) familia fără Hristos este hotel, cu Hristos este biserica de acasă;
- f) natura fără Hristos este idol, cu Hristos este scară spre cer;
- g) timpul fără Hristos este plictiseală, cu Hristos este intrare în veșnicie;
- h) încercările fără Hristos sunt cruce, cu Hristos sunt înviere (din *Cuvânt la Adormirea Maicii Domnului* al ieromonahului Theodorit);
- i) bolile fără Hristos sunt impasuri, cu Hristos sunt intrare în Împărăția cerurilor;
- j) moartea fără Hristos este cumplită și iad, cu Hristos este început al vieții veșnice.

Hristos pe toate le transformă și le folosește în bine.

Deci, cum trebuia Biserica să înfrunte orice problemă și să îi apere pe credincioși? Răspunsul ni-l dă Sfântul Apostol Pavel, pentru toți creștinii sau cel puțin pentru cei ce vor să urmeze calea Evangheliei: „*Cine ne va despărți de iubirea lui Hristos? Oare necazul? Sau strâmtorarea? Sau prigoana? Sau foamea? Sau golătatea? Sau primejdia? Sau sabia?... Precum este scris: de dragul Tău suntem omorâți toată ziua, socotiți suntem ca niște oi de junghiere. Dar în toate acestea noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Fiindcă sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nicio altă făptură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru.*” (**Romani 8, 35-39**)

Astfel au abordat lucrurile creștinii mereu în istoria Bisericii, astfel trebuie și noi să le abordăm. Însă ca să se întâmple aceasta trebuie ca noi toți să conștientizăm **două** lucruri fundamentale. Mai întâi, că suntem trecători, muritori și în al doilea rând că Biserica deja se află în prigoană.

Îi vedem pe creștinii cu numele, care în faptă sunt păgâni (idolatri), că prigonesc și că propovăduiesc prigoană în Biserica Domnului Hristos. Nu este vorba de prigoana patriarhului ecumenic Bartolomeu și a arhiepiscopului Ieronim, care (cei doi) nu mai au nicio legătură cu Hristos, ci este vorba de adevărata Lui Biserică, care există **în creștinii care drept învață cuvântul adevărului**. Trebuie să ne pregătim pentru catacombe, pentru martiriu și pentru prigoane, lucru pentru care din păcate creștinii de astăzi nu sunt pregătiți.

Din acest motiv, ca să reușim aceasta și să atragem harul lui Dumnezeu, avem nevoie de smerenie, de iubire, de rugăciune, de studiu și de credință neclintită în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Acestea nu sunt constatările noastre, ci ale Sfinților noștri și reprezintă învățătura Bisericii. Și pentru ca să fie cuvântul sigur, ca epilog vom cita o parte dintr-o predică a pururea pomenitului **mitropolit Augustin Kandiotis** al Florinei (sursă: <https://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=58936>):

„Ei, plecăm și noi din forma aceasta a Bisericii, în care am dobândit anumite avantaje în anumite epoci și am avut parte de o anumită libertate. Deja plecăm din forma (chipul) aceasta a Bisericii și intrăm în forma catacombelor. Atunci deja nu numai în mod formal, ci și spațial (prin locul unde suntem) vom fi despărțiți. Și Biserica va fi prigonită și bisericile se vor închide, în felul în care s-au închis în Albania și în alte părți. Va fi prigoană. Acestea par de necrezut, dar toate indiciile arată că spre așa ceva ne îndreptăm. Deci, trebuie și noi să ne pregătim pe noi înșine pentru Biserica catacombelor.

Însă se naște întrebarea: avem noi dispoziția să facem aceasta? Ce ziceți? Oare se va întâmpla acel lucru pe care i l-a spus Hristos lui Petru: „Simone, Simone, iată satana v-a cerut ca să vă ceară ca pe grâu, iar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu lipsească (piară) credința ta” (Luca 22, 31)? Domnul Hristos știa neputința lui Petru și că da, pe de o parte avea o dorință sinceră de a rămâne lângă Hristos, însă sufletul lui era neputincios. Petru i-a răspuns: „Doamne, eu voi fi cu Tine.” Și voi sunteți acum aici, împreună cu mine. Însă veți fi mereu?

*Veți trece prin sită. Nu vreau să vă dezamănesc. Foarte frumos că sunteți toate aici (probabil aici se adresează unor profesoare de religie – n.trad.) Nimeni nu vă deranjează, nimeni nu vă acuză, nu vă prigonește. Aveți o școală catehetică liberă, faceți adunări libere, totul este liber. Trăiți pe un munte Tabor. „Bine ne este nouă să fim aici.” (Matei 17, 4) Aveți pe prietenele voastre, aveți mâncare, loc de odihnă, aveți un centru, tot felul de înlesniri. Toate acestea sunt bune și satisfăcătoare. Însă apoi Dumnezeu ne va da un **brânci**, cum zice un scriitor, și ne va arunca jos de pe acest munte Tabor. Ne va arunca într-o prăpastie cumplită, în prigoană. Deci se naște întrebarea: noi suntem pregătiți pentru o asemenea prigoană?”*

Să fim pregătiți și să ne pregătim continuu. Vremea s-a apropiat, este la ușă.

Gheron Sava Lavriotul